Пленникът на великана

Ангел Каралийчев

Татко, виж каква чудна птичка хванах! – извика малкият Койчо и вдигна нагоре дясната си ръка, с която стискаше една крилата душица, голяма като врабче, с червено коремче. Птичката цяла трепереше, разтваряше безпомощно крилца, опитваше се да отлети, ала Койчо я държеше здраво.

– Ти си ловец на птички, мое дете. Тази, която си хванал, се нарича червенушка. Как я хвана?

– С коритото. Подмамих я с шепа трохи. Като я захлупи коритото, нямаше къде да шава. Пъхнах ръката си отдолу, пипнах я и отидох вкъщи да я покажа на баба.

– Какво ти рече баба ти?

– „Да пуснеш на свобода туй клето пиле или ще грабна тупалката!" Аз не я послушах. Отнесох птичката на балкона и я заключих в клетката. Дадох ѝ шепа просени зърна – не яде. Налях ѝ водица в една кафена чашка – не ще да пие. Заповядах ѝ да ми изпее една песничка – мълчи. Много ме ядоса.

– Какво ще правиш с нея?

– Търся котарака. Ще му я дам да закуси. Аз ще си хвана друга птичка, която може хубаво да пее.

– Добре си намислил. Сега седни на коляното ми да почакаме заедно стария разбойник – нашия котарак. Той отиде в градината да провери дали не е тупнало от гнездото на врабчето някое голо птиче. Докато го чакаме, ще ти разкажа приказката за малкия Пейчо. Разказвал ли съм ти я и друг път? Тя е стара приказка. Някога съм я чел в моята читанка, когато бях голям колкото тебе.

– Моля ти се, разкажи ми за Пейча.

– Пейчо беше мъничко щастливо същество. От сутрин до вечер играеше, пееше и веселеше всички: хората, горските гадини, буболечките. Той живееше в една мъничка сламена къщичка край гората. Веднъж Пейчовата майка рече:

– Чедо, аз отивам за храна. Довечера ще бъдеш сит като попско дете на задушница. Стой си вкъщи и ме чакай. Не излизай навън, защото злият Великан, който живее в големия каменен дворец насреща, иска да те открадне.

– Какво ще правя, мамо, докато се върнеш?

– Пей, чедо!

Пейчо остана сам и почна да пее, колкото му глас държи. Изпя всичките песни, които беше чул от майка си. Настана пладне. Пейчо огладня. Забрави поръчката на майка си, напусна къщичката и влезе в двора на великанския

дворец. Озърна се и що да види. Насред двора имаше едно огромно като кораб за грозде корито, подпряно с тояжка. Едно въже се беше проточило от долния край на тояжката до прозореца на двореца. Под коритото някой беше наредил цяла трапеза с ядене. Гладният Пейчо преглътна, огледа се наоколо и като видя, че няма никой, влезе под коритото и почна да лапа. Тогава някой дръпна въжето, тояжката се отплесна и коритото захлупи Пейча.

– Най-сетне те пипнах! – изрева Великанът над коритото, провря си ръката и хвана пленника за двата крака. Отнесе го в двореца. Вътре Пейчо видя някакъв страшен огън като харман. До огъня стоеше едно страшилище, много по-голямо от Великана, с прозорци над очите. То държеше в ръцете си един железен шиш и нещо плетеше: „Ей сега ще ме набият на железния шиш и ще ме опекат на огъня” – си помисли Пейчо и затрепера още по-силно. Ала страшилището се скара с гръмовит глас на Великана и той побягна. Отнесе Пейча над стряхата, където висеше окачена една стая със стени от железни пръчки. Натика го в стаята и го заключи. Пейчо въздъхна дълбоко. Главата му клюмна. Великанът най-напред донесе една паница с ядене, положи я пред Пейча и му заповяда:

– Яж! – Ала клетият пленник не докосна яденето. Тогава великани му донесе вода в един казан и заповяда с още по-силен глас:

– Пий! – Пейчо се сгуши в единия кът на затвора си, не рачи и пие.

– Тогава пей! – изрева Великанът. – Малкият Пейчо си отвори устата, но не можа да изкара нито един звук. Великанът избухна. Ушите му станаха червени.

– Ще те дам на черния лъв! – закани се той.

– Нека лъвът те разкъса, а пък аз ще си хвана друг Пейчо който знае хубаво да пее. – И тръгна да търси лъва...

– Ах, ето го, котакът пристигна. Койчо, дай му птичката да я разкъса!

Койчо скочи като ужилен.

– Не я давам! – извика той.

– Ами какво ще я правиш?

– Ще я пусна, тате. Нека иде при майка си в малката къщурка. Татко, аз ти разбрах гатанката. Пейчо е този малък червенушко. Великанът съм аз, страшилището е баба, а черният лъв – котаракът!

И Койчо пусна птичката. Тя отлетя в гнездото при майка си и зачурулика:

– Като ми премине страхът, мамичко, ще ти разкажа какво ми се случи. Страшна история!

Бащата помилва Койча по главата и замислено рече:

– И запомни, сине, че само свободните души пеят. Затворниците не могат да пеят...

Изготвил: Десислава Димитрова и Десислава Бейска

Източник:
http://www.znam.bg/com/action/showBook?bookID=1011&elementID=1901174937&sectionID=5